

Просекиня.

(Приказка)

Въ врѣме на скжпотията въ единъ суровъ, студенъ зименъ день, дошла една непозната жена въ селото и молила умилно за милостиня. Дрѣхитѣ ѝ били чисти, много износени и много пжти кърпени. Понеже много силно валелъ снѣга и духалъ вѣтъра, била си увила главата съ една кърпа. Въ дѣсната си ржка носѣла една тояга, а въ лѣвата единъ ножъ.

Отъ повечето кжщи ѝ подали прѣзь прозорцитѣ само твърдѣ нищожни нѣща, а нѣколко богати хора я изпѣдили съ груби думи; само единъ бѣденъ селянинъ я повикалъ да влѣзе въ топлата стая и селянката която въ това врѣме опекла единъ хлѣбъ ѝ дала едно хубаво, голѣмо парче.

На слѣдния день, неочаквано и за очудване на всички, били поканени въ замъка на управителя, на вечеря всички, при които била просила непознатата. Когато влѣзли въ трапезарията, всички съгледали една малка масичка съ най-хубави ястия и една голѣма маса съ много чиний, на които тукъ тамъ се виждали нѣкое парче сухъ хлѣбъ, нѣколко картофа или нѣкоя шепа трици, а прѣдъ нѣкой, чинийтѣ били съвсѣмъ праздни.

Тогава жената на управителя имъ казала: „Азъ бѣхъ онази прѣоблѣчена просекиня и искахъ въ това врѣме, когато за бѣднитѣ е така лошо, да изпитамъ вашата добродѣтелность Тѣзи двама бѣдни хора ме нагостиха толкова добрѣ, колкото можеха, затова тѣ сега ще ядатъ съ менъ, и азъ ще имъ дамъ едѣ а годишна пенсия.

